

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/40/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111243918
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1111243918.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľa: A.. E. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. H..K.. Š. Č.. XX, F., zastúpený advokátkou: Doc. JUDr. Vlasta Kovalančíková, CSc., Mierové námestie č. 3, Senec, proti odporkyni: H.. Z. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. N.. Č.. XXX/X, L., t.č. bytom Ú. N.. X, L., zastúpená: NIKU & partners, s. r. o., IČO: 36 866 008, ul. Prokopa Veľkého č. 51, Bratislava, o zníženie alebo zrušenie výživného na manželku, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. februára 2013, č. k. 1P/258/2011 - 383, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni trovy odvolacieho konania v sume 807,84 eur, na účet právnej zástupkyne odporkyne NIKU & partners, s. r. o., Prokopa Veľkého 51, Bratislava, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal zrušenia vyživovacej povinnosti voči odporkyni, určenej rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10. novembra 2010, č. k. 8C/55/2010-269 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2011, č. k. 15Co/8/2011-293, alternatívne zníženia výživného voči odporkyni zo sumy 2.000 eur na sumu 30 eur mesačne od podania návrhu, t.j. od 23.12.2011 a zmeny rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10. novembra 2010, č. k. 8C/55/2010-269, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2011, č. k. 15Co/8/2011-293, a uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť odporkyni trovy právneho zastúpenia vo výške 4.220,99 eur na účet jej právneho zástupcu, do troch dní. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 78 ods. 1, 2, 3, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 Zákona o rodine a vecne tým, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že zmena pomerov, na základe ktorej sa navrhovateľ domáhal zníženia, resp. zrušenia svojej vyživovacej povinnosti nenastala, keď jeho tvrdenia o zárobkových možnostiach a schopnostiach a jeho majetkových pomeroch považoval za účelové s poukazom na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani také správanie sa odporkyne k navrhovateľovi, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že po porovnaní pomerov navrhovateľa, jeho možností a schopností v čase poslednej úpravy výživného na manželku, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2011, sp. zn. 15Co/8/2011 so súčasným stavom, dospel k záveru, že k zmene, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného v súlade so zákonom nedošlo na strane ani jedného z účastníkov konania s tým, že, ak takýmto dôvodom malo byť skončenie pracovného pomeru navrhovateľa v spoločnosti SLOVAKIA STEEL MILLLS, a.s. ku dňu 31.10.2011, tak navrhovateľ nepreukázal, že vynaložil všetko úsilie, ktoré možno spravodlivo od neho očakávať na zotrvanie u zamestnávateľa v pracovnom pomere, prípadne na inej pracovnej pozícii, ktorú mu bol zamestnávateľ povinný ponúknuť z čoho vyplýva, že sa navrhovateľ, bez vážneho dôvodu vzdal výhodnejšieho príjmu a majetkového prospechu. Poukázal

na skutočnosť, že navrhovateľ v konaní nepreukázal podstatné zníženie jeho možností a schopností získať pracovnú pozíciu s primeraným ohodnotením, zodpovedajúcim jeho dlhoročným skúsenostiam, odborným a jazykovým znalostiam, keď nepredložil žiadny dôkaz o aktívnom hľadaní práce, ani lekárske potvrdenie, ktoré by preukazovalo jeho zníženú schopnosť uplatniť sa na trhu práce. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na to, že spoločnosť SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s. vyplatila navrhovateľovi v novembri 2011 sumu 50.000 eur, ktorá je spolu s vyplatenou dávkou v nezamestnanosti dostatočná na to, aby navrhovateľ mohol do mesiaca august 2012 plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči odporkyňi, ako aj voči maloletej dcére R. s tým, že nebolo možné zohľadniť ani tvrdenia navrhovateľa o jeho súčasných príjmoch, keď z jeho samotných vyjadrení vyplýva, že jeho nevyhnutné výdavky vysoko prevyšujú ním uvádzané mesačné príjmy, s poukazom na stav disponibilného zostatku na účte kontokorentného úveru navrhovateľa, poskytnutého v novembri 2012 v celkovej výške 25.000 eur, z ktorého za obdobie dvoch mesiacov čerpal sumu 1.848,52 eur, ktorá nezodpovedá ani výške výživného, stanoveného rozhodnutiami súdov na jeho deti. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že odporkyňa v konaní preukázala, že je naďalej nezamestnaná bez nároku na dávku v hmotnej núdzi, jej zdravotný stav nie je priaznivý a vyhlásením spoločnosti Wealth Management Group s. r. o. bolo zároveň vyvrátené tvrdenie navrhovateľa o údajných príjmoch odporkyne z tejto spoločnosti. Poukázal na skutočnosť, že odporkyňa mala za trvania manželstva účastníkov vysoké výdavky, súvisiace najmä s prevádzkou rodinného domu a preto sa snažila získať príjem z prenájmu rodinného domu na Údolnej ulici, zámer ktorý však preukázateľne navrhovateľ zmaril, čím znemožnil odporkyňi získať zdroj na pokrytie jej nevyhnutných výdavkov s poukazom na skutočnosť, že pri svojom rozhodovaní prihliadol aj na to, že navrhovateľ má k dispozícii spoločný byt na Gemerskej ulici v Bratislave, ktorý po rekonštrukcii neužíva, keď tvrdí, že žije so svojou matkou v Krupine a túto nehnuteľnosť, tak ako v minulosti, nevyužíva na prenájom, za účelom zvýšenia svojho príjmu. Súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28. februára 2012, č. k. 21C/315/2009 - 300, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. augusta 2012, č. k. 14Co/ 208/2012-336 v časti výroku o rozvoze manželstva nadobudol právoplatnosť dňa 07.09.2012 s tým, že maloleté dieťa pochádzajúce z ich manželstva bolo na čas po rozvoze zverené do osobnej starostlivosti matke, oprávnenej maloletú zastupovať a spravovať jej majetok a navrhovateľovi bola uložená povinnosť prispievať na výživu maloletej R., nar. XX. XX. XXXX sumou 800 eur mesačne a na tvorbu úspor sumou 300 eur mesačne. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa ďalej preukázané, že súdy pri rozhodovaní o vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči odporkyňi (rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10. novembra 2010, č. k. 8C/55/2010-269 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2011, č. k. 15Co/8/2011-293, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť platiť výživné k rukám odporkyne vo výške 2.000 eur mesačne od 01.04.2010) vychádzali z možností a schopností povinného (navrhovateľa), jeho príjmov a celkových majetkových pomerov, ako aj oprávnených potrieb oprávnenej (odporkyne). Súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 1. októbra 2012, proti ktorému navrhovateľ odvolanie nepodal, v konaní vedenom pod sp. zn. 1P/259/2011 a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.12.2012, bol zamietnutý jeho návrh na zníženie výživného na maloletú R. V. a nakoľko navrhovateľ si neplní dobrovoľne vyživovaciu povinnosť voči plnoletému synovi E. V., bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 6. septembra 2012, č. k. 15CoP/58/2012-412, nariadené predbežné opatrenie, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť platiť výživné na plnoletého syna E. V. v sume 500 eur mesačne. Poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo z dôkazov predložených odporkyňou jednoznačne preukázané, že navrhovateľ bez jej súhlasu urobil za trvania ich manželstva úkony smerujúce k jej poškodeniu a jeho konanie je možné posúdiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď navrhovateľ ako exekučný titul podpísal dňa 07. 08. 2012 Notárske zápisnice pod č. N 2331/2012, Nz 28154/2012, NCR1s 28767/12, spísané notárkou JUDr. Martou Pavlovičovou na Notárskom úrade so sídlom v Bratislave, ktorými sa zaviazal zaplatiť dlh voči H.. L. J. vo výške 1. 277. 965, 88 eur, ktorý (38. 500. 000,- Sk) vznikol v roku 2001 s tým, že na základe týchto notárskych zápisníc začalo na majetok účastníkov byť vedené aj exekučné konanie. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ síce tvrdil, že dôvodom pôžičky v roku 2001 bola potreba kúpy a rekonštrukcie rodinného domu účastníkov, avšak z listinných dôkazov vyplýva, že sám navrhovateľ za rok 2001 priznal z predaja akcií EUROBANK SOFIA v počte 1.198.000 ks príjem vo výške 38.000.000,- Sk a teda je nepravdepodobné, aby si navrhovateľ pri takomto príjme v roku 2001 musel požičať sumu v rovnakej výške na kúpu a rekonštrukciu domu. Zároveň mal prvostupňový súd preukázané, že navrhovateľ bez vedomia odporkyne a jej predchádzajúceho súhlasu, uzavrel so spoločnosťou MARTABELL, s.r.o., ktorej konateľom je synovec navrhovateľa, záložnú zmluvu dňa 09.06.2012, ktorou v prospech menovanej spoločnosti založil rodinný dom účastníkov na Údolnej ulici v Bratislave na

zabezpečenie splatenia pôžičky poskytnutej touto spoločnosťou v sume 2.000.000 eur, za účelom vyporiadania ich BSM, pričom aj toto konanie navrhovateľa súd prvého stupňa vyhodnotil ako účelové, keď navrhovateľ nepreukázal potrebu takejto pôžičky na tvrdený účel a v konaní nebola preukázaná akákoľvek iniciatíva smerujúca k vyporiadaniu zaniknutého BSM účastníkov konania. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ a odporkyňa sú bezpodielovými spoluvlastníkmi rodinného domu na Údolnej ulici v Bratislave a bytu na Gemerskej ulici v Bratislave, pozemku v k.ú. X., obec Bratislava - m. č. Ružinov a navrhovateľ hodnotu svojho majetku odhadol na sumu 2. 500. 000 eur s tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 11C/138/2012 sa odporkyňa domáha vylúčenia navrhovateľa z užívania domu a v konaní vedenom pod sp. zn. 24C/234/2012 sa odporkyňa tohto konania v procesnom postavení navrhovateľky, domáha proti odporcom 1/ MARTABELL, s.r.o. a navrhovateľovi tohto konania, určenia neplatnosti záložnej zmluvy zo dňa 09.06.2012, uzatvorenej medzi odporcami 1/ a 2/, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 12.11.2012, pod č. V-16149/2012. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa preukázané, že na Okresnom súde Zvolen je vedené konanie pod sp. zn. 11C 328/2012, v ktorom sa odporkyňa proti navrhovateľovi domáha určenia, že právne úkony uvedené v jeho vyhlásení ako povinnej osoby o uznaní záväzku a súhlase s vykonateľnosťou a exekúciou podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v celosti pod bodom 1/, 2/, a 3/ v Notárskej zápisnici pod č. N 2331/2012, Nz 28154/2012, NCR1s 28767/12, spísanej dňa 07.08.2012 notárkou JUDr. Martou Pavlovičovou na Notárskom úrade so sídlom v Bratislave, sú neplatné. Poukázal na skutočnosť, že odporkyňa bola zamestnaná od 01.04.2008 v spoločnosti MARTABELL, s.r.o., ktorá jej od septembra 2009 vyplácala mesačne sumu 266 eur a navrhovateľ bol zamestnaný v Správe služieb diplomatického zboru, a.s., kde pracoval na skratený pracovný úväzok s tým, že v roku 2009 mu bola za 12 mesiacov vyplatená mzda v sume 5.516,65 eur, v roku 2010 za mesiace január až jún v sume 194,45 eur a súčasne pôsobil v pozícii generálneho riaditeľa v spoločnosti SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s., ktorá mu v roku 2009 vyplatila mzdu v sume 8.189 eur netto mesačne (vrátane celoročných odmien) a v roku 2010 za mesiace január až jún mzdu v sume 7.615 eur netto mesačne, a v novembri 2011 táto spoločnosť vyplatila navrhovateľovi, podľa jeho tvrdenia, odstupné v sume 50.000 eur. Pri posudzovaní zárobkových možností a schopností navrhovateľa poukázal súd prvého stupňa na skutočnosť, že pôsobí aj ako člen správnej rady neziskovej organizácie GS1, s čím je spojená raz ročne odmena v sume cca. 2.000 eur a pravidelné zahraničné výjazdové zasadnutia, na ktoré pozýval aj svoje deti s tým, že navrhovateľ do konca roku 2009 platil úhrady za bývanie v dome v sume 700 eur, za byt sumu 200 eur mesačne, odporkyňa platil výživné v sume 2.000 eur mesačne, synovi E. posielal mesačne sumu 1.000 eur, na výživu maloletej R. prispieval sumou 700 až 1.300 eur mesačne a platil jej náklady na tenis vo výške 600 eur mesačne, pričom od roku 2010 sa žiadnym spôsobom nepodieľa na úhrade výdavkov spojených s užívaním rodinného domu a od 01.07.2012 je evidovaný ako nezamestnaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie, evidencia trvá, v mesiaci január 2013 bolo ukončené vyplácanie dávky v nezamestnanosti, pričom za obdobie od 01.07.2012 do 01.01.2013 bola navrhovateľovi vyplatená dávka v nezamestnanosti spolu v sume 6. 323, 60 eur. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, podľa ktorého konanie odporkyne voči nemu vykazuje znaky rozporu s dobrými mravmi, keď je nesporné, že z dôvodu vážne narušených vzťahov medzi účastníkmi konania, ktoré viedli k podaniu návrhu na rozvod manželstva zo strany navrhovateľa, dochádzalo k vzájomne vyvolaným konfliktným situáciám, opakovane riešených za asistencie polície, avšak vykonaným dokazovaním nebolo zistené a navrhovateľom hodnoverne preukázané listinnými dôkazmi ani predloženými fotografiami, že práve odporkyňa svojím neprímeraným až agresívnym správaním ohrozovala navrhovateľa na jeho živote a zdraví. V tejto súvislosti súd prvého stupňa po porovnaní prednesov navrhovateľa v tomto konaní s jeho prednesmi v konaniach vedených na súde prvého stupňa pod sp. zn. 1P/77/2010 a sp. zn. 1P/259/2011 zistil podstatné rozpory a preto tvrdenia navrhovateľa v tomto smere posúdil ako účelové, nakoľko v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1P/77/2010 navrhovateľ tvrdil, že si bol vedomý ekonomickej závislosti odporkyne na ňom, avšak ani v období vážne narušených vzťahov ju neprestal finančne podporovať z dôvodu ním pocitovanej zodpovednosti voči nej a rodine, keďže ju presvedčil, aby ho nasledovala tak na Slovensko, ako aj počas budovania jeho diplomatickej kariéry, ktoré tvrdenie je v priamom rozpore s jeho vyhláseniami a opisom ich vzájomných vzťahov v tomto konaní. Tvrdenia navrhovateľa o konaní odporkyne, ktoré podľa jeho názoru odporuje dobrým mravom, vyhodnotil ako nedôvodné aj odvolací súd pri prejednaní odvolania navrhovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co/8/2011, v ktorom Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 30. marca 2011, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bolo určené výživné na odporkyňu, z dôvodu jeho vecnej správnosti. Súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že pokiaľ navrhovateľ za jeden z najzávažnejších dôvodov konania odporkyne v rozpore s dobrými mravmi označuje uzavretie Dohody o úprave vzťahov medzi manželmi a medzi rodičmi a deťmi

zo dňa 21.07.2009, navrhovateľ po odstúpení od tejto dohody mal možnosť domáhať sa právnej ochrany žalobou a súčasne uplatniť svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia proti odporkyni, čo však nevyužil a navyiac, na základe predmetnej dohody svoje záväzky dobrovoľne plnil. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom odporkyne v konaní, ktorej priznal právo na náhradu trov konania, spočívajúcich v trovách, ktoré vznikli na jej právnom zastúpení v sume 4.220,99 eur, pozostávajúcej z vyčíslených úkonov právnej pomoci podľa § 10 ods. 1, § 14 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pri tarifnej odmene za jeden úkon právnej pomoci á 665,57 eur, zo základu 120.000 eur, t.j. z hodnoty opakujúceho sa plnenia podľa § 10 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa § 14 ods. 1 písm. a), c) v sume á 166,39 eur podľa § 14 ods. 5 písmeno b) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., prevzatie a príprava zastúpenia 18.05.2012 v sume 665,57 eur, účasť na pojednávaní dňa 21.01.2013 (2x každé začaté dve hodiny) spolu v sume 1.331,14 eur, účasť na pojednávaní dňa 23.01.2013 (2x každé začaté dve hodiny) spolu v sume 1.331,14 eur, účasť na pojednávaní dňa 18.02.2013 (1/4 zo sumy 665,57 eur) v sume 166,39 eur a paušálnych súm náhrad a výdavkov: 1 x 7,63 eur a 2 x 7,81 eur, t.j. 15,62 eur, podľa § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., zvýšené o daň z pridanej hodnoty vo výške 20% (3.517,49 eur + 703,498 eur).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote navrhovateľ odvolanie z dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. a), b), c), d), f) O. s. p. a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo napadnutý rozsudok zmeniť a jeho vyživovaciu povinnosť voči odporkyni zrušiť. Vo svojom odvolaní namietol, že priebeh celého konania, vrátane zápisníc z pojednávaní, ako aj konečné rozhodnutie súdu prvého stupňa je tendenčné, účelové a nerešpektujúce rovnaké postavenie účastníkov konania, čím došlo k porušeniu jeho práv, hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov. Vytkol súdu prvého stupňa nesprávnu interpretáciu jeho výpovede týkajúcej sa zmluvy o úvere uzatvorenej medzi spoločnosťou SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s. (dlžník) a Českou exportní bankou, a.s. (veriteľ), napriek tomu, že okolnosti týkajúce sa poskytnutia úveru, založenia akcií a ich účelu vysvetlil a následne aj jeho právna zástupkyňa na pojednávaní pred súdom prvého stupňa s tým, že predmetný úver nebol založený akciami, ktorých držiteľom bol v tom čase E. W. a ktorých nominálna hodnota bola 6.353 eur, ale bol založený celou investičnou akciou a majetkom spoločnosti SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s. a neprešli na Českou exportní banku a.s. z titulu zálohu, ale za účelom zabezpečenia bezproblémového prevzatia kontroly nad investičnou akciou pre prípad porušenia úverovej zmluvy zo strany SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s. s tým, že po uvoľnení úveru navrhovateľ predmetné akcie v rovnakej nominálnej hodnote a za kúpnu cenu 1 eur/akciu, t.j. spolu za kúpnu cenu 6.353 eur previedol na H.. L. J., ako to vyplývalo z Dohody o podmienkach prevodu cenných papierov, zo dňa 26.3.2009, ktorej účastníkmi boli E. W. ako predávajúci, A.. E. V. ako kupujúci a H.. L. J. ako budúci kupujúci. Navrhovateľ v odvolaní namietol, že obsah jeho výpovede bol v odôvodnení napadnutého rozsudku skreslený a neúplný a poukázal na to, že neukončené súdne (a iné) konania, ktorými sa súd zaoberal v odôvodnení svojho rozsudku, sú vo vzťahu k prejednávanej veci absolútne irelevantné a nemajú žiadnu dôkaznú hodnotu. Vytkol súdu prvého stupňa, že nevykonal ním navrhované dokazovanie obsahom spisu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33C/1/2012 a obsahom spisu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 11C/123/2012, v ktorých sa nachádzajú listinné dôkazy, preukazujúce nepravdivosť tvrdení odporkyne. Navrhovateľ nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého neboli splnené predpoklady pre zrušenie jeho vyživovacej povinnosti voči odporkyni podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine s poukazom na skutočnosť, že k okolnostiam uzatvorenia Dohody o úprave vzťahov medzi manželmi a medzi rodičmi a deťmi, vzhľadom na odstúpenie navrhovateľa od tejto Dohody, nemožno prihliadať s tým, že dohodu podpísal v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok a poukázal na skutočnosť, že nakoľko dňa 09.12.2011 od Dohody odstúpil, došlo k jej zrušeniu so spätnou účinnosťou k momentu jej vzniku. Nestotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, ktorý správanie odporkyne vyhodnotil ako bežný manželský konflikt, hoci ide o konanie, ktoré napĺňa dikciu ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine a poukázal na to, že odporkyňa policajné hliadky privolala celkovo 20-krát, podala na neho viacero trestných oznámení, pričom orgány činné v trestnom konaní nikdy nezistili, ani nekonštatovali spáchanie násillia z jeho strany voči odporkyni, a zároveň poukázal na jej úmyselné obštrukcie v konaní o rozvod ich manželstva, ktorá napriek tomu, že ich spolužitie bolo veľmi zlé, dvakrát podala odvolanie proti výroku rozsudku, ktorým bolo manželstvo rozvedené, a napokon aj na skutočnosť, že navrhovateľka podala dňa 08.06.2012 návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadala, aby bol z užívania nehnuteľnosti vylúčený s tým, že Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33C/1/2012 uznesením zo dňa 12. 06. 2012 jej návrhu vyhovel a predbežné opatrenie nariadil, avšak Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 19. júla 2012, č. k. 3Co/311/2012-111, predbežné opatrenie zrušil.

Uviedol, že odporkyňa mu bránila vstúpiť do spoločnej nehnuteľnosti na Údolnej ulici v Bratislave, na ktorej vymenila všetky prístupové zámky, hoci sama v tom čase aj s deťmi bývala na Gemerskej ul. v Bratislave a preto bol nútený domáhať sa svojho práva súdnou cestou na Okresnom súde Bratislava I. K tvrdeniam odporkyne, ktorá ho obviňuje z týrania blízkej a zverenej osoby uviedol, že účelové obvinenie, vedené pod č.: ČVS: ORP-67/IOVK-BI-2009-DJ, bolo rozhodnutím Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 7.10.2009 pod č. 1 Pv 501/09-7 zrušené ako nezákonné a neopodstatnené a násilnícku povahu navrhovateľa, na ktorú odporkyňa poukazovala, nepreukázali ani výpovede detí účastníkov konania pred Krajským súdom v Bratislave, v konaní o rozvod manželstva. V tejto súvislosti navrhovateľ namietol, že napriek tomu, že záznamom prehratým pred súdom preukázal, že odporkyňa ho dehonestuje, uráža a ohovára pred cudzími ľuďmi i pred deťmi, označuje ho za sexuálneho devianta a na internete zverejnila odkaz na jeho osobu s fotografiou - domáci teror, súd túto skutočnosť žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Navrhovateľ vytkol súdu prvého stupňa, že v odôvodnení svojho rozsudku odkazuje len na tie predchádzajúce súdne konania, z ktorých mohol vybrať pre odporkyňu priaznivejšie skutočnosti na jeho úkor, pričom súdu nie je známe, čo bolo obsahom týchto konaní a zároveň jeho návrhu na pripojenie spisov vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 33C/1/2012 a sp. zn. 11C/123/2012, nevyhovelo. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa uvedenom v odôvodnení napadnutého rozsudku, že mal možnosť po odstúpení od Dohody zo dňa 21.07.2009 domáhať sa právnej ochrany žalobou a súčasne uplatniť svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia proti odporkyni, avšak takéto právo nielenže nevyužil, ale na základe takto podľa neho neplatne uzavretej Dohody svoje záväzky svojvoľne plnil, nakoľko odstúpenie má spätné účinky, teda právny úkon je neúčinný od počiatku a takýto právny úkon nenadobudne platnosť a účinnosť tým, že dôvod odstúpenia bude neskôr odstránený, ani tým, že odstúpenie bude odstupujúcim neskôr odvolané. Uviedol, že svoje vyživovacie povinnosti si plnil v zmysle súdnych rozhodnutí, ktoré boli vydané na základe predmetnej Dohody, ktorá bola právnym titulom a nie je preto zrejmé, vydania akého bezdôvodného obohatenia sa mal domáhať. Vo svojom odvolaní navrhovateľ napadol aj správnosť záverov, ktoré súd prvého stupňa prijal v súvislosti s úkonmi vykonanými navrhovateľom na základe výzvy veriteľa na vrátenie dlhu vo výške 1.277.965,88 eur (38.500.000,- Sk) bez dokazovania a znalosti všetkých súvislostí. Poprel pravdivosť tvrdení odporkyne, že notárskou zápisnicou zo dňa 07.08.2012 uznal fiktívny záväzok, ktorý nikdy neexistoval a že sa jej počas trvania manželstva nikdy o takomto záväzku nezmiene, keďže odporkyňa od počiatku vedela, že na kúpu rodinného domu, jeho generálnu rekonštrukciu a úplne nové vybavenie a zariadenie boli použité finančné prostriedky požičané v roku 2001, tri mesiace pred uzatvorením kúpnej zmluvy, nakoľko ich rodina žiadnymi inými peňažnými prostriedkami nedisponovala a odporkyňa si bola vedomá povinnosti tento záväzok do desiatich rokov vrátiť a skutočnosti, že na základe vzájomnej dohody je samotný dom s pozemkom ručením za požičané peniaze a mala vedomosť aj o jeho odhodlaní, požičané peniaze na vyzvanie veriteľa vrátiť. Uviedol, že spočiatku medzi nimi existovala dohoda, že ak sa im nepodarí dlžnú sumu do dátumu splatnosti zarobiť, pokúsia sa o prefinancovanie hypotékou, alebo v krajnom prípade záväzok splatia odpredajom samotného domu, pričom odporkyňa začala spochybňovať spoločnú povinnosť záväzok vrátiť až v období po roku 2007. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že na jeho strane od poslednej úpravy výživného na manželku (30.3.2011) nedošlo k zmene, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného, napriek tomu, že v čase rozhodovania Okresného súdu Bratislava II v právnej veci o určenie výživného na manželku v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/55/2010 a následne v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 15Co/8/2011 vychádzal súd z jeho možností, schopností a majetkových pomerov v období, kedy vykonával prácu pre dvoch zamestnávateľov - pre Správu služieb diplomatickému zboru, a.s. a spoločnosť SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s., jeho príjem dosahoval výšku cca. 7.300 eur mesačne, avšak pracovný pomer navrhovateľa u zamestnávateľa Správa služieb diplomatickému zboru, a.s. trval len do 16.08.2010, kedy bol nútený ukončiť u tohto zamestnávateľa pracovný pomer dohodou z dôvodov netransparentnosti ďalšieho trvania tohto pracovného pomeru a dňom 31.10.2011 bol na základe výpovede z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce skončený aj jeho pracovný pomer u druhého zamestnávateľa SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s., ktorý prijal navrhovateľa do zamestnania v roku 2007 za účelom uvedenia výrobného závodu „minioceliarne Mini Steel Mills“ do skúšobnej prevádzky, ktoré bolo úspešne ukončené, a preto ďalšie trvanie pracovného pomeru stratilo opodstatnenie a zamestnávateľ riešil tento stav výpoveďou danej navrhovateľovi z dôvodu nadbytočnosti. Poukázal na skutočnosť, že v krátkom čase prišiel o obe svoje zamestnania a tým aj o príjem, ktorý z týchto pracovných pomerov dosahoval, pracoval v Strážskom, t.j. v regióne s najväčšou nezamestnanosťou a najnižším prílivom investorov, vzhľadom na jeho vek nebolo pre neho jednoduché nájsť si kvalitnú prácu, ktorú bol nútený si hľadať v inom regióne, čo sa mu i čiastočne podarilo a bol rád, že si našiel zamestnanie aspoň na čiastočný pracovný úväzok u zamestnávateľa EKOTIPS, a.s.,

avšak pracovný pomer bol uzatvorený na dobu určitú, ktorý uplynutím doby, t.j. 30.6.2012 skončil a od 1.7.2012 je nezamestnaný. S poukazom na uvedené skutočnosti nesúhlasil ani s konštatovaním súdu prvého stupňa, že nepreukázal vynaloženie všetkého úsilia, ktoré možno spravodlivo od neho očakávať na zotrvanie u zamestnávateľa v pracovnom pomere, hoci aj na inej pracovnej pozícii, ktorú mu bol zamestnávateľ povinný ponúknuť a teda sa bez vážneho dôvodu vzdal výhodnejšieho príjmu a majetkového prospechu a preto nemal za preukázané podstatné zníženie jeho možností a schopností získať pracovnú pozíciu s primeraným ohodnotením, zodpovedajúcim jeho dlhoročným skúsenostiam, odborným a jazykovým znalostiam. Za nepodložený vykonaným dokazovaním považoval navrhovateľ záver súdu prvého stupňa, že disponuje aj inými príjmami, ako v konaní vykazoval, pričom pri hodnotení pomerov na strane odporkyne na základe vyhlásenia spoločnosti Wealth management group, s.r.o. akceptoval, že odporkyňa je nezamestnaná, hoci v prípade označenej spoločnosti ide o spoločnosť so splateným základným imanom 1 milión eur, podnikajúcu v oblasti drahých a farebných kovov, drahých kameňov a klenotov, s obchodnými zastúpeniami a kancelármi v zahraničí a na aktualizovanej verejnej internetovej stránke v anglickom jazyku bola odporkyňa uvedená ako v poradí piata členka rady riaditeľov, zodpovedná za médiá, vzťahy s verejnosťou a administratívnu sekciu, ktorej odmena na obdobnej pozícii v medzinárodných spoločnostiach sa pohybuje v sume okolo 5.000 eur mesačne. Vytkol súdu prvého stupňa porušenie zásady rovnosti účastníkov konania a zásady hodnotenia dôkazov, keďže v prípade navrhovateľa, výpoveď z pracovného pomeru nebola pre súd vierohodným dôkazom, že navrhovateľ urobil všetko preto, aby si našiel adekvátnu prácu, ale napriek nespornému dôkazu o zamestnaní odporkyne bolo pre súd dostatočné vyhlásenie spoločnosti, že u nich nie je zamestnaná, bez akéhokoľvek ďalšieho vyhodnotenia danej situácie. Poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa sa nezaoberal ani jeho tvrdením, že odporkyňa bez živnostenského oprávnenia od roku 2004 vykonáva činnosť realitnej maklérky, avšak prihliadol na to, že navrhovateľ má k dispozícii spoločný byt na Gemerskej ul. v Bratislave, ktorý po rekonštrukcii neužíva, keď žije s matkou v Krupine, avšak nevyvetlil prečo neposúdil skutočnosť, že odporkyňa s dcérou obývajú rodinný dom s dvoma kuchyňami, deviatimi izbami a piatimi kúpeľňami s obrovskými prevádzkovými nákladmi a odmieta sa nasťahovať do bytu na Gemerskej s obytnou plochou 85 m², ale býva v nehnuteľnosti s obytnou plochou cca. 500 m². V konaní bolo podľa navrhovateľa preukázané, že na jeho strane došlo k zásadnej zmene pomerov, nakoľko dňom 31.10.2011 s ním bol ukončený pracovný pomer výpoveďou, od 1.11.2011 do 30.6.2012 trval jeho pracovný pomer uzavretý na dobu určitú v spoločnosti EKOTIPS, a.s. so mzdou 320 eur mesačne, od 1.7.2012 je nezamestnaný, pričom posledný príspevok v nezamestnanosti mu bol vyplatený v januári za mesiac december, nie je výlučným vlastníkom žiadneho majetku, z ktorého by mal výnosy, na plnenie vyživovacích povinností uložených mu súdnymi rozhodnutiami bol nútený vziať si v banke kontokorentný úver, z ekonomických dôvodov bol nútený predať osobné motorové vozidlo, nevyužíva žiaden majetok patriaci do BSM, ktorým disponuje výlučne odporkyňa, žije u matky v Krupine s tým, že na strane odporkyne odpadli dôvody, ktoré by odôvodňovali ďalšie spravodlivé trvanie jeho vyživovacej povinnosti, a zároveň u nej pominul dôvod, pre ktorý bola nezamestnaná, keďže plnoletý syn študuje v zahraničí a dcéra má 17 rokov. Vytkol súdu prvého stupňa, že vykonané dôkazy vyhodnotil v rozpore s ustanovením § 132 O. s. p., čím porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces, keď mu síce bolo umožnené predniesť v konaní svoje vyjadrenia a predložiť na ich podporu dôkazy, avšak súd selektívne a neopodstatnene uplatnil len tvrdenia a dôkazy svedčiacie v prospech jednej sporovej strany, pričom nevykonanie dôkazov navrhnutých navrhovateľom v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. ani neodôvodnil a zároveň neuviedol, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, čím postavil navrhovateľa do podstatne nevýhodnejšej situácie, ako v ktorej sa nachádzala druhá strana sporu (odporkyňa). Poukázal na skutočnosť, že odporkyňa vyšpecifikovala výdavky na svoje odôvodnené potreby vo výške 2.147,27 eur, ktoré však nemožno akceptovať, keďže niektoré (plyn, elektrina, rozhlas, TV, vodné, stočné, odvoz odpadu, revízia kotla atď.) pripadajú na odporkyňu len v 1/3 a ďalšie potreby nie sú odôvodnenými potrebami, keďže odporkyňa má možnosť bývať v byte na Gemerskej ul. v Bratislave, s oveľa nižšími nákladmi. Poukázal na to, že v rámci rozhodovania o výživnom na manžela je povinný sa súd zaoberať aj otázkou, akým spôsobom, resp. do akej miery plnia manželka ostatné povinnosti, ktoré im ukladá Zákon o rodine a pokiaľ sa jeden z manželov domáha plnenia vyživovacej povinnosti (v tomto prípade odporkyňa) a zároveň sám neplní ostatné povinnosti vyplývajúce z manželstva, je priznanie výživného v rozpore s dobrými mravmi. V postupe prvostupňového súdu v predmetnej veci sa podľa navrhovateľa pri zisťovaní skutkového stavu jednoznačne prejavila neprípustná svojvôľa, majúca za následok subjektívne a jednostranné závery a rozhodnutie vo veci. Navrhovateľ vo svojom odvolaní vytkol súdu prvého stupňa nesprávny výpočet trov právneho zastúpenia priznaných odporkyne, keďže návrhom na začatie konania sa alternatívne domáhal zníženia vyživovacej povinnosti na sumu 30 eur mesačne alebo jej zrušenia a tarifnou hodnotou sporu je preto suma 1.800 eur (30 x 12 x 5), z ktorej

odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje 81,33 eur a nie suma 120.000 eur, z ktorej odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 665,57 eur.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že navrhuje napadnuté rozhodnutie ako vecne aj právne správne podľa ust. § 219 O. s. p. potvrdiť. Poukázala na skutočnosť, že rozsudok súdu prvého stupňa nie je svojvôľou konajúceho súdu a ani z neho nevyplývajú subjektívne a jednostranné závery, rozsudok nie je arbitrárny, vychádza z vykonaného dokazovania, jeho skutkové i právne závery sú dostatočne zrozumiteľne vyargumentované a tvrdenia navrhovateľa o svojvôli v rozhodovaní prvostupňového súdu sú založené len na jeho subjektívnych pocitoch a jeho právnej zástupkyne. Uviedla, že tvrdenia navrhovateľa týkajúce sa nominálnej hodnoty akcií spoločnosti SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s., ako aj o tom, že tieto akcie neprešli z titulu zálohu na Českú exportnú banku pre poskytnutie úveru v hodnote 143.816.150 eur, ale na to, aby banka prevzala kontrolu nad spoločnosťou, sú len zahmlievajúcimi skutočnosťami, že skutočná (trhová) hodnota týchto akcií bola oveľa vyššia než ich nominálna hodnota, za ktorú ich navrhovateľ neskôr previedol na H.. L. J., pričom predajom akcií za ich nominálnu hodnotu sa navrhovateľ vzdal významného prospechu, ktorý nadobudol v úspešnej spoločnosti, o čom svedčí aj bezproblémové ukončenie projektu oceliarne. Uviedla, že skutočnosť, že išlo o ich založenie na zabezpečenie úveru poskytnutého Českou exportnou bankou, a.s., preukazuje aj Zmluva o zriadení záložného práva k akciám, ku ktorej musela odporkyňa poskytnúť súhlas, ako manželka navrhovateľa. K argumentácii navrhovateľa, že prvostupňový súd sa v rozsudku zaoberal rôznymi neukončenými súdnymi a inými konaniami, ktoré sú vo vzťahu k prejednávanej veci absolútne irelevantné a zatiaľ nemajú žiadnu dôkaznú hodnotu a naproti tomu dôkaznú hodnotu malo mať konanie vedené pod sp. zn. 33C/1/2012, ktoré je podľa jeho názoru už ukončené, nakoľko návrh odporkyne (v konaní vedenom pod sp. zn. 33C/1/2012 v procesnom postavení navrhovateľky) na zákaz vstupu navrhovateľa tohto konania, do domu na Údolnej ul. 9 v Bratislave, bol na odvolanie navrhovateľa zamietnutý, poukázala odporkyňa na to, že konanie nie je ukončené, pretože v lehote určenej súdom v uznesení o nariadení predbežného opatrenia podala návrh vo veci samej, ktorým sa domáha vylúčenia navrhovateľa z užívania tohto rodinného domu s tým, že konanie je vedené pod sp. zn. 11C/138/2012. Uviedla, že ani konanie vo veci vedenej na návrh navrhovateľa pod sp. zn. 11C/123/2012, v ktorom sa domáha užívania domu a vydania kľúčov, keďže voči nariadenému predbežnému opatreniu podala odvolanie, nie je skončené a nakoľko ide o živé spisy, ktoré nie je možné pripojiť k inému spisu a na navrhovateľovi spočíva dôkazné bremeno a je povinný preukázať svoje tvrdenia a pripojiť k nim aj všetky relevantné dôkazy, a to osobitne v každej prejednávanej veci, a preto nie je chybou konajúceho súdu, že uvedené spisy nepripojil, najmä, ak disponoval všetkými relevantnými dôkazmi, ktoré pre svoje rozhodnutie považoval za dostačujúce. Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že v každom z prebiehajúcich konaní poukazuje navrhovateľ na tzv. Dohodu o úprave vzťahov medzi manželmi a medzi rodičmi a deťmi, ktorej obsah však nie je pre konanie o výživnom pre súd záväzný a každé konanie o výživnom, ktoré skončilo meritórnym rozhodnutím, vychádzalo z iných, pre súd rozhodných dôkazov podľa Zákona o rodine. Poukázala na skutočnosť, že navrhovateľ žiadnym právne relevantným dôkazom nepreukázal svoje tvrdenie, že ho niekedy fyzicky inzultovala, pričom, ak aj utrpel nejaké zranenia, tieto boli následkom jej obrany voči jeho fyzickým útokom s tým, že trestné oznámenia podávali vzájomne, avšak obvinenia, s výnimkou skutku z roku 2009, vznesené neboli a sú riešené v priestupkovom konaní, ktoré nie je ukončené. Poprela, že robila úmyselné obštrukcie v konaní o rozvod manželstva s tým, že spočiatku sa skutočne nechcela rozviesť, návrh na rozvod manželstva podaný navrhovateľom bol pre ňu šok, z ktorého sa ťažko a dlho spamätávala, mala za to, že nedala príčinu na rozvod manželstva a jej správanie v manželstve nebolo príčinou jeho rozvratu a zároveň odmietla tvrdenie navrhovateľa, že sa chcela zmocniť ich spoločne nadobudnutého majetku s tým, že navrhovateľ uvedené tvrdenie ani právne relevantným spôsobom nepreukázal, keď naopak, ona v konaní predloženými dôkazmi preukázala, že sa navrhovateľ tohto majetku snaží zmocniť konkrétnymi právnymi úkonmi (Záložná zmluva na dom z roku 2012, Uznatie dlhu formou notárskej zápisnice z roku 2012, ktoré navrhovateľ urobil pred rozvodom ich manželstva). K uznaniu dlhu navrhovateľom formou notárskej zápisnice odporkyňa uviedla, že uvedený úkon navrhovateľa bol účelový, keďže dôvod na poskytnutie pôžičky H.. L. J. neexistoval, nakoľko navrhovateľ disponoval približne identickou sumou, akú si údajne požičal, ktorú získal predajom akcií Bulharskej banky, čo bolo preukázané Dotazníkom k bezpečnostnej preverke pred jeho nástupom do funkcie predsedu Správy štátnych hmotných rezerv, ako aj článkom v Plus 7 dní, kde navrhovateľ pred novinármi a verejnosťou uviedol, že kúpu a rekonštrukciu rodinného domu na Údolnej ul. č. 9 v Bratislave, realizoval z finančných prostriedkov získaných za predaj akcií Bulharskej banky. Odporkyňa vyhodnotenie otázky zmeny pomerov súdom prvého stupňa

považovala za správne, dostatočné a vychádzajúce z vykonaného dokazovania, z ktorého dospel aj k správnym skutkovým zisteniam, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vynaloženie všetkého úsilia, ktoré možno od neho spravodlivo požadovať, na získanie príjmu z pracovného pomeru, aký dosahoval pred poslednou stratou zamestnania, ktorú si navodil sám, nakoľko nevyužil všetky možnosti na zotrvanie v zamestnaní, čím sa bez vážneho dôvodu vzdal výhodnejšieho príjmu a majetkového prospechu. Uviedla, že dôvodom, pre ktorý sa navrhovateľ nemusel snažiť získať príjem z pracovného pomeru je skutočnosť, že príjem nie je pre neho vôbec podstatný, keďže disponuje finančnými prostriedkami, ktoré mu bez problémov umožňujú žiť luxusným spôsobom do konca života bez toho, aby musel pracovať, pričom svoje príjmy v miliónových sumách za obdobie posledných cca. 10 rokov sám priznal v písomnej podobe a skutočnosť, že je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, je len jeho účelovým postojom, v snahe preukázať zmenu pomerov, ku ktorej došlo na jeho strane a ktorá by mohla zdôvodniť opodstatnenosť podaného návrhu na zrušenie alebo zníženie jeho vyživovacej povinnosti voči nej. Poukázala na skutočnosť, že preukázateľným zámerom navrhovateľa, bolo ihneď po rozvode kúpiť niekoľkomiliónový byt v objekte Eurovea, pričom v súčasnej dobe jazdí na dvoch luxusných autách zn. BMW a Mercedes G, z ktorých jedno oficiálne krátku dobu vlastnila jeho 80 ročná matka, nemajúca ani vodičský preukaz s tým, že v súčasnosti je vlastníkom oboch vozidiel spoločnosť MARTABELL, s. r. o., ktorú ovláda, absolvuje drahé dovolenky a lyžovačky, prenájima vilu na Slavíne, neustále vedie nákladný spôsob života, zastiera svoje skutočné príjmy a skutočné majetkové pomery a navonok prezentuje svoju údajnú chudobu, z dôvodu ktorého dospel súd prvého stupňa k správne právnemu záveru, že navrhovateľ disponuje aj inými príjmami, ako v konaní preukazoval, keďže pokiaľ by navrhovateľ skutočne bol bez akýchkoľvek finančných prostriedkov, ako to prezentuje v konaní o výživnom na manželku, nemohol by platiť výživné na maloletú R. v sume 800 eur a ďalších 300 eur na tvorbu úspor, na platenie, ktorých ho zaviazal súd v rozvodovom konaní. Súhlasila s tvrdením navrhovateľa, že spolu s deťmi užíva pomerne priestranný rodinný dom, ktorého réžia je vysoká, avšak jej presťahovanie sa do bytu na Gemerskú ul. v Bratislave a prenájom rodinného domu za účelom získania finančných prostriedkov na výživu svoju, detí i zvierat, navrhovateľ preukázateľne zmaril, keď nájomcovi oznámil, že do domu sa chce nasťahovať sám, nakoľko peniaze za prenájom domu nepotrebuje, čo navrhovateľ nepoprel. Poukázala na skutočnosť, že od obchodnej spoločnosti Wealth management group, s.r.o., nikdy žiadny príjem nezískala, skutočnosť, ktorú písomným vyhlásením uvedená spoločnosť potvrdila s tým, že navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa neprodukoval žiadny dôkaz, preukazujúci opak. Tvrdenie navrhovateľa v podanom odvolaní, že súd prvého stupňa v konaní vykonal a použil len dôkazy svedčiace v jej prospech považovala za neopodstatnené, nakoľko prvostupňový súd sa vysporiadal aj s dôkazmi predloženými odvolateľom a tieto dôsledne vyhodnotil v ich vzájomnej súvislosti a v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Uviedla, že navrhovateľ iba predstiera nutnosť čerpania kontokorentného úveru, za účelom splnenia si svojej vyživovacej povinnosti, nakoľko daný úver je zabezpečený zaknihovanými podielovými listami v hodnote 2,5 mil. Sk, ktorých záložcu navrhovateľ bezdôvodne odmietol prezradiť. Poprela tvrdenia navrhovateľa, že z ekonomických dôvodov bol nútený predať osobné motorové vozidlo, nakoľko dané vozidlo, aj po jeho fiktívnom predaji naďalej sám používa s tým, že vozidlo predal spoločnosti MARTABELL, s. r. o., ktorej je konateľom z čoho vyplýva, že jeho predaj bol iba zastieracím manévrom. Poukázala na to, že princíp rovnosti zbraní, na ktorý sa odvoláva právna zástupkyňa odvolateľa v konaní pred súdom prvého stupňa porušený nebol, keďže účastníci konania dostali dostatočný a rovnaký priestor na uplatnenie, či bránenie svojich práv, dokazovanie bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, prvostupňový súd sa pri vyhodnotení dokazovania v odôvodnení rozsudku v rozsahu 14 strán, dostatočne, jasne a zrozumiteľne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali význam pre jeho rozhodnutie a tieto riadne odôvodnil, nepostupoval selektívne a svoje rozhodnutie neodôvodnil iba dôkazmi, ktoré v konaní produkovala a skutočnosť, že svoje tvrdenia, na rozdiel od odvolateľa hodnoverne preukázala a preto mala úspech vo veci samej neznamená, že voči odvolateľovi súd postupoval diskriminačne a v rozpore s princípmi zakotvenými v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva. Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa ďalej poukázala na nálezy Ústavného súdu SR (napr. II ÚS 78/05), z ktorých vyplýva, že nie je porušením práva na spravodlivé konanie pred súdom, ak súd nezodpovie v odôvodnení svojho rozhodnutia každú jednotlivú otázku, na ktorú účastník konania žiada odpoveď, alebo o ktorej sa domnieva, že je podstatná, nakoľko postačuje, ak sa v rozhodnutí dôsledne vysporiada s dôkazmi, ktoré sú podstatné a rozhodujúce pre vec samu z hľadiska predmetu, ktorý v konaní prejednáva, v súlade s príslušnými procesnými pravidlami. Poukázala na skutočnosť, že navrhovateľ vo svojom odvolaní opomenul, že predmetom konania bolo výživné na manželku, pri ktorom sa uplatňuje zásada rovnakej životnej úrovne manželov a preto výklad odôvodnených potrieb odporkyne v závislosti od toho, aká je ich nutnosť a naliehavosť, nemá opodstatnenie, keďže vyžaduje iba finančné prostriedky na bežnú

údržbu domu, umožňujúcu bežné fungovanie, nepožaduje prostriedky na opravu fasády, či dlažby, alebo iné veľké výdavky, ktoré nie je možné do výživného zahrnúť. Uviedla, že momentálne jazdí MHD, ale odvolateľ sa vyváža na luxusnom Mercedese G a luxusnom BMW, teda odporkyňa ako jeho manželka, by mala mať právo jazdiť osobným automobilom, ktorý by jej umožnil operatívne presúvanie sa, pričom nevyžaduje od odvolateľa kúpu luxusného automobilu, ale len prostriedky na bežnú údržbu svojho vozidla, na ktoré má nárok s tým, že vzhľadom na vysokú životnú úroveň navrhovateľa, nie sú tieto jej potreby vôbec premrštené alebo nadhodnotené. Odporkyňa k odvolaniu navrhovateľa proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania uviedla, že súd prvého stupňa rozhodol aj v tejto časti vecne správne, nakoľko v konaní bránila svoje súdom priznané právo na výživné v sume 2.000 eur mesačne a keďže tarifnou hodnotou je v zmysle § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z. výška peňažného plnenia, alebo cena vecí, alebo práva, ktorých sa právna služba týka, tarifná odmena bola právnou zástupkyňou odporkyne vyčíslená správne v zmysle § 9 ods. 1, § 10 ods. 2, 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Navrhovateľ k vyjadreniu odporkyne uviedol, že nikdy nebol a ani nemohol byť vlastníkom žiadnych akcií oceliarnie SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s., nakoľko z výpisu z obchodného registra jednoznačne vyplýva, že od vzniku tejto spoločnosti boli jej akcionármi výlučne právnické osoby a teda sa ani nemohol vzdať významného prospechu z ich predaja a nemá odložené prostriedky, z ktorých by mohol hrať výživné na manželku, výživné na maloletú dcéru a plnoletého syna. Uviedol, že išlo o kapitálové akcie spoločnosti STEEL ASSETS MANAGEMENT LIMITED B. K. (v nominálnej hodnote 6. 353 eur), ktorá je od 30.06.2010 jediným akcionárom spoločnosti SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s., a z listinných dôkazov založených v spise jednoznačne vyplýva, že sa jednalo o držbu 6353 kusov akcií holandskej spoločnosti STEEL ASSETS MANAGEMENT LIMITED B.V. v nominálnej hodnote 1 euro za akciu, pričom podmienky nadobudnutia a predaja týchto akcií boli dopredu dohodnuté v čl. III ods. 1 Dohody o prevode cenných papierov zo dňa 26.3.2009 a nepredstavovali žiaden zisk. Podľa navrhovateľa je nespochybniteľné, že H.. J., A.. V., p. P. a JT FG sú akcionármi spoločnosti STEEL ASSETS MANAGEMENT LIMITED B.V., a nie SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s., a zmluva o založení akcií spoločnosti STEEL ASSETS MANAGEMENT LIMITED B.V., bola uzavretá už dňa 02.11.2008, teda osem a pol mesiaca predtým, ako odporkyňa podpísala listinu označenú ako „Súhlas manželky“, ktorým dňa 21.07.2009 dala súhlas na nadobudnutie akcií spoločnosti STEEL ASSETS MANAGEMENT LIMITED B.V. navrhovateľom a nie akcií spoločnosti SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s., ku ktorým záložné právo v prospech veriteľa - Českej exportnej banky, už existovalo. Vytkol súdu prvého stupňa, že si túto nesprávnu konštrukciu osvojil a bola možno jedným z dôvodov jeho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Bratislava II pri svojom rozhodovaní o výživnom na manželku (rozsudok zo dňa 10. novembra 2010, č. k. 8C/55/2010-269) vychádzal z Dohody o úprave vzťahov medzi manželmi a medzi rodičmi a deťmi, ako aj Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, ktorý sa v rozsudku zo dňa 30. marca 2011, č. k. 15Co/8/2011-293, stotožnil s právnym posúdením predmetnej Dohody súdom prvého stupňa.

Odvolačný súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 1.1.2013, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. marca 2014 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým návrh navrhovateľa zamietol.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie rozsiahlym dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané navrhovateľom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine, manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

Z dikcie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a zaniká rozvodom alebo smrťou jedného z manželov, zásadne však trvá počas celého manželstva. Bez ohľadu na to, či manželia spolu žijú alebo nie, vyžaduje sa, aby mali rovnakú životnú úroveň.

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Podľa § 75 ods. 2 veta prvá Zákona o rodine, výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Výživným sa rozumie uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu má byť poskytované. Náklady na hradenie životných potrieb predstavujú výdavky na bežné potreby oprávneného, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých nevyhnutných potrieb nutných pre život kultúrneho človeka. Súd je však pri posudzovaní a hodnotení východísk na zrušenie, resp. pri návrhu na zníženie výživného, povinný postupovať diferencovane v každom konkrétnom prípade a nesmie zostať na určitých striktných hraniciach, nakoľko životná úroveň manželov by zo zákona mala byť rovnaká.

Koncepcia úpravy vzájomnej vyživovacej povinnosti manželov vychádza vo svojej podstate z článku 4 Základných zásad Zákona o rodine, podľa ktorého všetci členovia rodiny majú povinnosť vzájomne si pomáhať a podľa svojich schopností a možností zabezpečovať zvyšovanie hmotnej a kultúrnej úrovne rodiny, ďalej z § 18 Zákona o rodine, podľa ktorého manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach, pričom sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, spoločne vytvárať zdravé rodinné prostredie a napokon z § 19 ods. 1 vety prvej Zákona o rodine, v zmysle ktorého o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom, sú povinní starať sa obidvaja manželia podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

V posudzovanej veci sa navrhovateľ domáhal zrušenia alebo zníženia jeho vyživovacej povinnosti voči odporkyni, o výške ktorej rozhodol Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 10. novembra 2010, č. k. 8C/55/2010-269, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2011, č. k. 15Co/8/2011-293 tak, že navrhovateľovi bola uložená povinnosť prispievať na výživu odporkyne sumou 2.000 eur mesačne od 01.04.2010.

Dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh (§ 78 ods. 1 Zákona o rodine). Hmotno-právnu podmienkou, aby súd mohol o veci opakovane rozhodovať, je zmena pomerov. Je potrebné prihliadnuť ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu, prípadne zrušenie výživného a dôvody na zmenu, prípadne zrušenie vyživovacej povinnosti môžu byť dané len vtedy, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov, v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia pôvodného rozsudku, ktorým bolo určené výživné. Zmena pomerov môže byť odôvodnená buď subjektívne - okolnosťami na strane povinného, okolnosťami na strane oprávneného; alebo objektívne - vývojom životných nákladov. Výživné súd určí podľa stavu zisteného v čase vydania rozhodnutia. Pri rozhodovaní o zmene výživného treba porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného tak v čase skoršieho rozhodnutia, ako aj v čase nového rozhodnutia. Predpokladom zmeny právoplatného rozhodnutia o výživnom je iba závažnejšia zmena pomerov. Zmenou pomerov v zmysle § 78 ods. 1 Zákona o rodine sa rozumie výrazná zmena tých okolností, ktoré boli predpokladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom, či už ide o zmenu okolností na strane oprávneného, alebo na strane

povinného. Pôjde napríklad o také zvýšenie alebo zníženie zárobku, či iných príjmov, prípadne ostatného majetku, ktoré ovplyvní celkovú situáciu povinného, a to nielen na krátky čas.

Súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že v posudzovanej veci neboli vykonaným dokazovaním zistené žiadne skutkové okolnosti, ktoré by zmenu pomerov na strane účastníkov konania, resp. navrhovateľa preukazovali, keďže navrhovateľ v konaní právne relevantným spôsobom zmenu jeho životnej úrovne do rozvodu manželstva s odporkyňou, ktorá by odôvodňovala ním navrhované zníženie alebo zrušenie jeho vyživovacej povinnosti, nepreukázal.

Pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti medzi manželmi a teda aj pri navrhovanej zmene súdneho rozhodnutia, ktorým bolo o výške výživného na manžela už rozhodnuté, je súd povinný zisťovať, aké sú osobné, rodinné a majetkové pomery manželov, aké sú odôvodnené potreby oprávneného a schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, t. j. súd je povinný aj v konaní o zrušenie vyživovacej povinnosti, resp. jej zníženie skúmať konkrétnu mieru potrieb manželov danú povahou práce, spôsobom života a pod.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že na jeho strane došlo k zmene pomerov tým, že dňom 31.10.2011 s ním bol ukončený pracovný pomer výpoveďou, od 1.11.2011 do 30.6.2012 bol zamestnaný na dobu určitú v spoločnosti EKOTIPS, a.s. so mzdou 320 eur mesačne a od 1.7.2012 je nezamestnaný, nakoľko súd prvého stupňa, ktorý posudzoval celkové majetkové pomery navrhovateľa, dospel k správne právnemu záveru, že navrhovateľ zmenu pomerov na jeho strane nepreukázal a vykonaným dokazovaním ani zistená nebola s tým, že správnym jej aj záver prvostupňového súdu, že navrhovateľ musí disponovať aj inými príjmami, nakoľko je schopný si plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči svojim deťom (R. C. E.), ako aj voči odporkyňi a napriek tomu, že mu bol poskytnutý kontokorentný úver v sume 25.000 eur, vyčerpal z neho za dva mesiace iba sumu 1.848,52 eur, ktorá nepokrýva výšku jeho vyživovacích povinností, určených súdnymi rozhodnutiami (na deti účastníkov a odporkyňu).

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že skutočnosť, že navrhovateľ disponuje aj inými finančnými prostriedkami, napriek tomu, že je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie bola preukázaná aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II, pod sp. z. 8C/55/2010, v ktorom navrhovateľ potvrdil, že vlastnil časť akcií Eurobanky v Bulharsku a aktívne spolupracuje s finančnou skupinou J&T finance group, a.s., z dôvodu ktorého súd prvého stupňa v rozsudku zo dňa 10. novembra 2010, č. k. 8C/55/2010-269 konštatoval, že mzda navrhovateľa v spoločnosti SLOVAKIA STEEL MILLS, a.s., nie je jediným zdrojom jeho príjmu.

Nebolo možné sa stotožniť ani s tvrdením navrhovateľa, že dôvodom na zrušenie, resp. zníženie jeho vyživovacej povinnosti je skutočnosť, že správanie sa odporkyne voči nemu je v rozpore s dobrými mravmi.

V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi s tým, že uvedené ustanovenie umožňuje súdu posúdiť vec v tom smere, či výkon daného práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť právu ochranu uplatňovaného práva.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vo všeobecnosti možno dobré mravy vymedziť ako zákonu neodporujúce mimoprávne spoločenské normy správania sa akceptované v danom čase v rámci určitej spoločenskej skupiny, ktoré zodpovedajú požiadavke spravodlivého, teda vyváženého usporiadania vzájomných práv a povinností účastníkov spoločenských vzťahov, ktoré takéto normy správania upravujú a preto v zmysle vyššie uvedených vymedzení, je nevyhnutné za dobré mravy považovať i úctu k zásadám rodinného a manželského spolužitia a rešpektovanie manželského spolužitia s ohľadom na jeho princípy zakotvené v Zákone o rodine a za rozpor s dobrými mravmi potom následne nedodržanie

tejto úcty, ako i správanie a konanie, ktoré je v príkrom rozpore s touto úctou a princípmi upravujúcimi manželské spolužitie.

V posudzovanej veci však nebolo sporné, že medzi účastníkmi došlo počas manželstva k vážnemu narušeniu vzťahov, pričom rozpory medzi nimi a evidentnú vzájomnú neznášanlivosť, ktorá viedla k rozvodu ich manželstva, sa účastníkom doposiaľ nepodarilo urovnať. Dôsledkom tejto situácie je aj viacero súdnych sporov, ktoré účastníci medzi sebou vedú z čoho vyplýva, že negatívne emócie a správanie účastníkov je vzájomné, z dôvodu ktorého nie je možné výlučne tvrdené správanie sa odporkyne voči navrhovateľovi hodnotiť ako správanie v rozpore s dobrými mravmi.

Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že nie je dôvodná ani námietka navrhovateľa, že súd prvého stupňa nevykonal ním navrhované dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisov Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33C/1/2012 a sp.zn. 11C/123/2012, z ktorých má vyplývať, že tvrdenia odporkyne nie sú pravdivé, resp., majú z nich vyplývať skutočnosti, preukazujúce správanie sa odporkyne voči nemu, nakoľko v konaní nebola spornou otázkou vzájomne narušených vzťahov medzi účastníkmi konania, ako ani skutočnosť, že ich vzájomne vyvolané konfliktné situácie boli opakovane riešené za asistencie polície.

Zároveň je nutné zdôrazniť, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka v sebe obsahuje aj právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné, a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie návrhu účastníkov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je teda vždy vecou konajúceho súdu (§ 120 ods. 1, 2 O. s. p.) a nie účastníkov konania s tým, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o tom, či určitý dôkaz bude v konaní vykonaný, rozhoduje výhradne súd, pričom samotným nevykonaním dokazovania nemôže dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom. K zaťaženiu konania touto vadou môže dôjsť iba vtedy, ak súd dôkaz nevykonal bezdôvodne a napriek tomu, že skutočnosti prostredníctvom neho zistené mohli prispieť k ustáleniu skutkového stavu, významnému pre rozhodnutie vo veci samej.

V nadväznosti na tvrdenia navrhovateľa, ktorý za správanie odporkyne voči nemu v rozpore s dobrými mravmi považuje uzavretie Dohody o úprave vzťahov medzi manželmi a medzi rodičmi a deťmi zo dňa 21.07.2009, odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že pre posúdenie dôvodnosti podaného návrhu môže byť vzhľadom na dikciu ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine, relevantné iba správanie odporkyne v rozpore s dobrými mravmi, ktorého sa dopustila v období od právoplatnosti rozsudku o určení výživného (rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10. novembra 2010, č. k. 8C/55/2010-269, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2011, č. k. 15Co/8/2011-293) do rozvodu manželstva účastníkov, pričom však k podpisu predmetnej Dohody došlo pred tým, ako uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť s tým, že aj v konaní o určení výživného na manželku, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/55/2010 navrhovateľ tvrdil, že odporkyňa podávaním trestných oznámení naňho, koná v rozpore s dobrými mravmi, pričom súd sa s touto argumentáciou navrhovateľa v konaní presvedčivo vysporiadal a dospel k záveru o jej nedôvodnosti.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou navrhovateľa, že priebeh celého prvostupňového konania, zápisnice o pojednávaní, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa sú tendenčné, účelové a nerešpektujú rovnaké postavenie účastníkov konania, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa v priebehu celého konania riadne zabezpečil obom stranám možnosť konať pred súdom, poskytol im dostatočný priestor na prezentáciu ich argumentácie a návrhov s tým, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vyčerpávajúcym a dostatočne presvedčivým spôsobom vysporiadal nielen s argumentáciou odporkyne, ale aj s argumentáciou navrhovateľa.

Odvolací súd ako neopodstatnenú posúdil aj námietku navrhovateľa tvrdiaceho, že súd prvého stupňa posúdil jednotlivé dôkazy, ktoré v konaní vyšli najavo svojvoľne, keď výpoveď z pracovného pomeru, ktorá mu bola daná, nebola pre súd prvého stupňa relevantným dôkazom skutočnosti, že je bez príjmu, na druhej strane však súd prvého stupňa považoval za nesporný dôkaz o tom, že odporkyňa nie je zamestnaná, iba vyhlásenie spoločnosti, že s ňou pracovná zmluva uzavretá nebola, nakoľko z potvrdenia spoločnosti Wealth management group, s.r.o. (č.l. 318 spisu), o ktorého pravosti nevznikli v konaní žiadne pochybnosti, odporkyňou tvrdená skutočnosť vyplýva, avšak navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by sa okrem toho, že bol vedený v zozname uchádzačov o zamestnanie, aktívne snažil hľadať si zamestnanie primerané jeho kvalifikácii, schopnostiam a skúsenostiam.

K tvrdeniu navrhovateľa, že odporkyňa s dcérou obývajú rodinný dom s dvoma kuchyňami, deviatimi izbami a piatimi kúpeľňami, s obrovskými prevádzkovými nákladmi a odmieta sa nasťahovať do bytu na Gemerskej ulici v Bratislave s obytnou plochou 85 m², ale býva v nehnuteľnosti s obytnou plochou cca. 500 m² a na skutočnosť, že odporkyňa vyšpecifikovala výdavky na svoje odôvodnené potreby vo výške 2.147,27 eur, ktoré však nemožno akceptovať, je nutné uviesť, že pre posúdenie dôvodnosti návrhu na zníženie, resp. zrušenie výživného na manželku, je otázka možnosti zníženia životných nákladov oprávnenej osoby relevantná až v súvislosti s pomermi a životnou úrovňou navrhovateľa ako povinného manžela.

Nedôvodnou je aj námietka navrhovateľa týkajúca sa výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o náhrade trov konania, nakoľko návrhom na začatie konania sa navrhovateľ domáhal zníženia vyživovacej povinnosti na sumu 30 eur mesačne alebo alternatívne jej zrušenia a preto súd prvého stupňa správne tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby vypočítal na sumu 665,57 eur zo základu 120.000 eur, t.j. z hodnoty opakujúceho sa plnenia podľa § 10 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Zákona o rodine, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a odporkyni, ktorá mala úspech v odvolacom konaní, priznal právo na náhradu trov, ktoré jej v odvolacom konaní vznikli. Trovy odvolacieho konania, ktoré odporkyňa vyčíslila a podala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O. s. p.) pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 17.03.2013 á 665,57 eur podľa § 10 ods. 1, 3, § 13 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z., 1 á 7,63 eur režijný paušál, 20 % DPH = 134,64 eur, spolu v sume 807,84 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.